

vode pocitka

letnik 32, številka 12 / 2016

revija za **evangelijsko duhovnost**

Vode počitka **kazalo**

OSREČUJOČE	4	Božič je dokaz, da nas Bog razume
PRIČAKUJOČE	6	Milostni dar prvega božiča
LJUBEČE	10	Božič - praznik božje ljubezni
SMELO	15	Zgodba o božičnem volku
TOLAŽEČE	16	Odlaganje bremen

NAVDIHUJOČE 18 Slava božične noči

UPAJOČE 24 Čas upanja

VPRAŠUJOČE 26 Božič - kakor da bi se Bog zmotil

GANLJIVO 34 Vrnimo božiču božič

NAVDUŠUJOČE 36 Božična hvalnica

mag.
Peter
Golob,
urednik

Božič je dokaz, da nas Bog razume

Jezus se je rodil tako rekoč na prostem, med živino, na podeželju, in to ne v domačem, ampak v tujem kraju. Njegov skrbnik se mu je odpovedal še pred rojstvom. Oblast ga je hotel nemudoma ubiti, zato je takoj po rojstvu postal begunski otrok. Da bi se Jezusa znebili, so državni uslužbenci umorili celo generacijo nedolžnih otrok v okolišu, kjer se je Jezus rodil, in s tem prizadejali nepojmlji-

ve bolečine mnogim družinam.

Jezus je takoj ob rojstvu na svoji koži spoznal, kaj pomeni biti begunec, tujec, sirota, državni sovražnik, izobčenec. Poleg tega je izkusil enega najtežjih občutkov krivde v zgodovini človeštva, saj je bilo samo zaradi tega, ker se je rodil, umorjenih na stotine nedolžnih otrok, starih do dveh let. Takoj, ko je prišel na svet, je spoznal, kaj pomeni revščina, lakota, mraz. V prvih dneh svojega življenja se je na najbolj krut način soočil z občutki strahu, saj ga je oblast želela ubiti, z občutki sramu, saj se ga je krušni oče hotel odpovedati, z občutki jeze, saj je njegovo rojstvo povzročilo ogromno gorja drugim ljudem, z občutki žalosti, saj je bil deležen zavrnitev in revščine, z občutki gnusa, saj je bil kraljevski otrok rojen med živino.

Zaradi vsega, kar se je zgodilo Jezusu ob rojstvu, smo lahko pričrani, da nas razume, četudi odmislimo izdajstvo, križanje in mučniško smrt, ki jih je doživel ob koncu svojega življenja. Božič je torej dokaz, da nas Jezus razume. In če vemo, da nas Jezus

razume, smo lahko potolaženi, kadar smo žalostni in potrti, v bridkosti in stiskah. Če vemo, da nas Jezus razume, lahko utrujeni in obteženi pridemo k Bogu in bo dal počitek našim dušam. Če vemo, da nas Jezus razume, smo lahko pomirjeni, saj nam bo Bog pomagal priti do pravice. Če vemo, da nas Jezus razume, lahko verujemo v Boga in naši grehi bodo odpuščeni. Če vemo, da nas Jezus razume, vemo, da Bog posluša naše molitve in uslišuje naše prošnje. Če vemo, da nas Jezus razume, vemo, da nam bo Bog pomagal.

Bog, tak kot je, poln razumevanja in sočutja, na svoji božični gostiji gosti uboge, žalostne, krotke, lačne in žejne pravičnosti, usmiljene, čiste v srcu, tiste, ki delajo za mir, tiste, ki so zaradi pravičnosti preganjani, tiste, ki so zasramovani in preganjani zaradi vere v Boga, tiste, o katerih ljudje vse lažnivo govorijo. Bog ima rad takšne ljudi in je osebno njihov Bog, saj je njihove stiske spoznal že, ko se je rodil. Izkustvo človekove bede je zaznamovalo Jezusovo življenje, poslanstvo in delovanje. Kljub vsemu je Jezusovo rojstvo nakazalo

tudi, da je Božje srce usmiljeno in odločeno, da pomaga in reši izgubljene grešne ljudi.

Božič je dokaz, da nas Bog razume, da nas ima rad, da ostaja z nami, da sočustvuje in trpi z nami, da nam odpušča grehe, da nas tolaži in nam pomaga skozi življenje. Božič je bil dan nesreče za Jezusa, vendar je zaradi Božjega odpuščanja in usmiljenja dan sreče za nas. Na božični večer se je na Jezusa zgrnilo vse zlo sveta, ki ga je Jezus voljno prenašal, zato da bi pridobil našo naklonjenost in pozornost. Jezus nam je namreč prišel sporočiti, da je rojen naš Odrešenik, prijatelj grešnikov, ki nam vse odpušča, povsod pomaga, vedno rešuje. Božič je dokaz, da je Bog potrpežljiv, dobrotljiv, ni nevoščljiv, se ne ponaša, se ne napihuje, ni brezobziren, ne išče svojega, se ne da razdražiti, ne misli hudega, ne veseli se krivice, ampak se veseli resnice, ki vse prenaša, vse veruje, vse upa, vse premore.

Božič je dokaz, da nas Bog razume in da pri njem lahko najdemo upanje, ki nikoli ne mine.

dr. Daniel Brkič
pastor Evangelijske
cerkve Dobrega
pastirja Novo mesto
in profesor
na protestantski
Teološki fakulteti
Univerze v Zagrebu

Milostni dar prvega božiča

Spoštovani bralci, Silvano Fausti je napisal božično zgodbo, ki govori o angelih, ki so sredi noči prinesli veselo oznanilo o Jezusovem rojstvu. Nek pastir je bil toliko siromašen, da ni imel ničesar, kar bi lahko podaril rojenemu Detetu. A pastirji so ga vseeno povabili, naj gre z njimi na pot. Ko so prispele, je Marija držala v rokah Dete in se hvaležno smehljala, ko je videla velikodušnost tistih, ki so ji darovali svež sir, platno, sadje ... Tudi siromašnemu pastirju, ki ni

imel ničesar, je dala znak, naj pristopi. Tako je Marija, da bi si osvobodila roke za sprejemanje darov od pastirjev, položila dete v njegove roke. Reven pastir je lahko Dete držal zato, ker ni imel ničesar drugega v svojih rokah. Če hočem sprejeti Jezusa, ki je največji dar, morajo biti moje roke prazne. Ne rabim mu darovati ničesar, razen samega sebe. Cerkveni oče Avguštin je zapisal, da Bog izliva svojo milost le v prazne dlani.

Po nepotrebem nas skrbi, kako in s čim bi obdarili Boga, da bi s tem naredili vtis nanj, a Bog stalno obdarja nas. Hoče biti naš dar. Apostol Pavel je zapisal: »Z milostjo ste namreč odrešeni po veri, in

to ni iz vas, ampak je Božji dar. Niste odrešeni iz del, da se ne bi kdo hvalil.« (Ef 2,8-9) V nebesih se ne bom mogel šopiriti kot pav. Nebesa bodo napolnjena s hvaležnostjo do Boga. Tam ne bomo v izložbi mi, ampak Božja milost. Mi bomo živ dokaz Božjega usmiljenja, večni spomenik Božje milosti. Naše odrešenje dolgujemo Bogu. Kot grešnik se lahko pokesam zato, ker mi je že odpuščeno, oproščeno v Kristusu. Greh je že premagan, čeprav je še prisoten. Svet in vse religije sveta lahko ponudijo marsikaj, razen Božje milosti. Cerkev je edina ustanova na svetu, ki govori o milosti. Je edina ustanova, ki z dobrodoščico sprejema grešnike. Bog ima samo en način približevanja – ljubezen. Tisto, kar moramo prvo slišati, ni človekov greh, ampak Božja ljubezen do grešnika. Stari cerkveni očetje so rekli, da so naši grehi gorivo za Božjo ljubezen.

Milost pomeni v bibličnem grškem jeziku nezasluženo, brezpogojno in prostovoljno naklonjenost usmiljenega Boga do nas. Vera pa je zaupanje v takega Boga. Pove nam, da to ni naše delo. Ni nagrada za našo pridnost in moralnost.

Ni plačilo za naše zasluge. Največje bogastvo, ki ga lahko človek sprejme, je odrešenje. In to na Božji račun, brezplačno. Kajti usmiljenje je Bogu najbolj Božje. Božja milost je zato, da zapre klepetava ošabna usta. (J. Calvin)

Spoštovani bralci, naše srce je nemirno in nepotešeno, dokler se ne spočije v Bogu. K Bogu nas žene nemir iskanja Boga, ki pa je v bistvu nemir ljubezni. (J. M. Bergoglio) V nebesih bomo imelo veliko vprašanj. Mislim, da nam Bog ni povedal vseh podrobnosti, ker nas želi v večnosti prijetno presenetiti. Mislim tudi, da moje največje vprašanje ne bo, zakaj je bilo na svetu dopuščeno toliko trpljenje, ampak zakaj je bil Bog tako milosten do mene? Brez milosti bi bili pogubljeni. Milost je zadnja največja beseda. Je preobilna Božja radodarnost. Toliko nenavadna, da je spotikljiva, celo škandalozna. Težko jo sprejmemo in vanjo verjamemo. Lažje verjamemo, da je Bog iz nič ustvaril vse kot pa v Božjo ljubezen.

Pozabljamo, da je naš največji greh ta, da nočemo biti grešniki.

Bog pa je začel v Svetem pismu odrešenje z najslabšimi ljudmi in v njihovih najbolj propadlih, zavoženih situacijah. Takšna je samo krščanska vera, ki je zato najlepša. Jaz zagotovo ne bi izbral tako obupno nepopravljivih primerkov. Vendar milost je dar, ki Boga kot darovalca stane vse, mene, obdarovanca, pa nič.

Resnična zgodba govori o materi, ki je prišla Napoleona prosit, naj

pomilosti njenega sina. Cesar in vojskovodja Napoleon ji je odvrnil, da je mladenič dvakrat storil kaznivo dejanje in da si po pravici prava zasluži smrt. Mati mu je rekla: »Ampak jaz ne prosim za pravico, ampak za milost!« Cesar ji je odrezavo vrnil: »Ampak vaš sin ni vreden milosti in si milosti ne zasluži!« Mati je s solzami nadaljevala: »Res je, ampak če bi si pomilostitev zaslužil, potem milost ne bi bila milost. Zato je vse, kar vas

prosim, prošnja za milost.« Napoleon Bonaparte je obnemel. Postalo je napeto. Čez čas je izjavil: »No, potem se bom pa vašega sina usmilil in mu prizanesel.«

Odrešenje je Božji dar. Darilo pa se sprejme. Vsi potrebujemo Božjo milost. Blaise Pascal je zapisal: »Da bi bil človek svetnik, nujno potrebuje milost; kdor dvomi v dar milosti, ne bo nikoli svetnik!« V Pismu Rimljanom 3, 23 beremo,

da smo vsi grešili in smo brez Božje slave, opravičeni pa smo zastonj, daroma, po njegovi milosti, prek odkupitve v Kristusu Jezusu. Zato ne preseneča, kar je rekel Martin Luther: »Naša situacija je bila tako brezizhodna in brezupna, da je moralo priti odrešenje od drugod, iz nebes.« Hvala Bogu za milostni dar prvega božiča. Z milostjo smo namreč odrešeni po veri, in to ni iz nas, ampak je Božji dar, da se ne bi kdo hvalil.

Dr. Daniel Brkič

Božič - praznik božje ljubezni

Nekoč je v Afriki posadka helikopterja dobila nalogo, da odnese na predel hude lakote neciviliziranim ljudem nove zaloge hrane. Toda na pristajalni stezi se je gnetla množica lačnih. Helikopter bi se moral spustiti, a ljudje se niso hoteli umakniti. Videti je bilo, kakor da želijo napasti to »čudno mašinerijo«. Nato so se odprla vrata skladišča helikopterja in posadka je morala z višine odvreči hrano in oditi. Modra odločitev. Preračunali so, kakšna škoda bi lahko nastala, če bi pristali.

Če bi Gospod Bog ravnal z nami po takšni logiki zdravega razuma, ne bi govorili o božiču. Bog se je odločil drugače. Iz brezpogojne ljubezni do nas je tvegall vse. Ni ostal »zgoraj«, ampak je prišel »med nas«. Tak je samo krščanski Bog. Nebo se je odprlo in sklonilo k nam. Žal mora Bog vedno znova prihajati k ljudem, namesto

ljudje k Bogu. Ljudje nočejo sprejeti niti mladega zakonskega para, Marije in Jožefa, v njuni stiski, ko zaman iščeta prenočišče. S tem so Betlehemčani odklonili in zavrnili samega Boga, kajti Bog se nam približuje po ljudeh. Naš odgovor je vedno materialističen: »Dobri Bog, koliko boš vendar plačal?« Ali pa: »Žal, zate ni prostora. Svet bomo uredili brez tebe.«

Pri božični veroučni uri je učiteljica vprašala otroke, zakaj Bog ni dal, da bi se njegov Sin rodil na cesarskem dvoru v Rimu ali v Jeruzalemu, ampak v hlevu oziroma v pastirski votlini. Nekaj časa je bila popolna tišina, nakar je zaklical eden izmed otrok: »To je vendar povsem jasno, sicer pastirji ne bi mogli s svojimi umazanimi škornji priti k Jezusu.« Da, Bog je prišel k nam tako, da je dojemljiv in dosegljiv vsakemu človeku. Ni nam treba hoditi po svilenih perzijskih preprogah, da bi prišli do njega. Nihče ne bo imel izgovora, da mu je bil pristop k Jezusu onemogočen. Takšen Bog nas navdušuje.

Vsaka ljubezen ima svojo zgodovino. Tako tudi Božja ljubezen do

ljudi. Ljubezen ni v tem, da bi mi vzljubili Boga, ampak nas je Bog prvi vzljubil in poslal svojega Sina v spravo za naše grehe. Bog nas ljubi do konca. Ljubi nas z večno ljubeznijo. In ko inteligentni človek tretjega tisočletja stoji pred jaslami, ne more povsem doumeti Božje skrivnosti, dokler se ne poglubi v duhu. Pastirji so bili tega sposobni. Vsemogočni Bog je zato pripravil božični koncert za ljudi odprtega srca. Prvi, ki so začeli pridigati »evangelij«, veselo vest odrešenja, so bili betlehemiški pastirji. »Ko so to videli, so pripovedovali, kar jim je bilo rečeno o tem detetu ...« (Lk 2,17-18) Šli so v mesto in razglasili čudovita Božja dela. Naglašam, da pastirji niso govorili o angelih. Mi verujemo v obstoj angelov, toda se jim ne klanjamo in jih ne oznanjamo. Pastirji so govorili o Otroku, o Jezusu. Jezus je bil center njihovega sporočila. Pastirji niso oznanjali Marije in Jožefa. Mi spoštujemo devico Marijo in verujemo, da je blažena med ženami. Njeno posvečeno življenje nam je v zgled, vendar dajemo vso slavo in čast Jezusu. Marija sama je v svoji hvalnici priznala, da je Gospod njen Odreše-

nik, angel pa ji je rekel, da je obdarjena z milostjo (Lk 1,28), ne pa milosti polna. Izvir milosti je samo pri Gospodu.

Vrnimo se nazaj k prvemu božičnemu koncertu, ki ga je pripravilo samo nebo. Angeli so od svojega začetka, od stvarjenja, slavili Boga. O tem govori Jobova knjiga. Gledali so, kako Bog Stvarnik s čudežno močjo ustvarja zvezde in vsa prostranstva in pri tem vzklikali. Takrat so lahko prepevali »Slava Bogu na višavah!«, toda drugega dela kitice, ki pravi »in mir ljudem na zemlji, ki so mu po volji«, niso mogli zapeti vse do Kristusovega prihoda na svet. Zakaj? Ker je po človekovem prostovoljnem padcu vladal na zemlji greh. Zlodej je imel človeštvo zvezano v verige. Toda ko se je rodil Knez miru, Odrešenik sveta, so angelski zbori oznanili mir naši zemlji.

Pred dva tisoč leti sta stala dva človeka pred vrati hiš v Betlehemu. Tudi gostilničar ju je zavrnil. In bogati ljudje. Zanju ni bilo prostora. Trideset let kasneje je Gospod Jezus trkal na vrata src ljudi po vsej Judeji in Galileji. Zopet ga ni

slišal skoraj nihče. Jezus tudi danes stoji pred vrati tvojega srca in trka: »Glej, stojim pred vrati in trkam. Če kdo sliši moj glas in odpre vrata, bom stopil k njemu in večerjal bom z njim.« (Raz 3,20) Slišiš, kako prav zdaj trka na tvojo vest in srce? Z vsakim utripom srca potrka na vrata tvoje ga življenja. Ali ga sprejemaš? Ali pa je že zasedeno z drugimi, nepotrebni in minljivimi stvarmi?

Ljudje še vedno odklanjamo Jezusa. Ljubimo vojne, nasilje in greh. Gradimo si kulte osebnosti, zauzupamo armadam, laboratorijem, politikom, gradimo razkošne hiše

in salone, kjer je dovolj prostora in časa za televizijo, internet, zabave, mamila, pornografijo, prekupčevanje, krajo, korupcijo in goljufijo. Tako je bilo skozi vso zgodovino. Za Jezusa ni prostora. Pogledajmo v javno življenje: koliko časopisov izhaja vsak dan, toda skoraj v nobenem ni zapisa o Jezusu, o evangeliju, o moralnem načinu življenja. Za Jezusa nima prostora niti radio niti televizijski spored. V šolah se skoraj nič ne govori o njem, veliko pa je prostora za reklame za alkohol in cigarete, veliko se piše in govori o vojnah, nasilju, horoskopu, astrologiji ... Ni pa prostora za Sveto pismo.

Vse to me spominja na zgodbo o dveh ženah. Ena od njiju je slavila rojstni dan svojega sina in povabila na praznovanje svojo najboljšo prijateljico. Odšli sta v najdražjo restavracijo. Naročili sta si najboljšo jedačo in pijačo. Oblečeni sta bili v svečani obleki in okrašeni z dragocenim nakitom. Nepričakovano ju je prav tam srečala njuna skupna prijateljica in vprašala: »Kaj praznujeta?« In prva ji je odgovorila: »Slaviva in praznujeva rojstni dan mojega sina!« »In kje je tvoj sin,« je vprašala prijateljica. »Oh,« je odgovorila mati slavljenca, »si pri pravi pameti, mar misliš, da bom še njega vodila s sabo!« To je žalostna podoba mnogih, ki tako slavijo božič - brez Kristusa, brez tistega, ki je glavna oseba tega praznovanja. V njihovih srcih je veliko prostora za versko tradicijo, versko folkloro, za lepe božične pesmi, za darila, za praznično jedačo in pijačo, ni pa prostora za Jezusa Kristusa. Mi pa božiča ne smemo le praznovati, ampak ga moramo predvsem živeti.

Zanimivo, da se od vseh iger človek najraje igra Boga in potem vse dela v imenu Boga ter s tem opra-

vičuje svoja početja. V imenu Boga krstimo otroka in v imenu Boga ubijamo otroke. Kako radi manipuliramo z Bogom za dosego svojih umazanih interesov. Greh pa je vse, kar je proti človeku, kar je proti ljubezni. Zato nas božič ozavešča in kliče k streznitvi.

Končno, zakaj se je zgodil božič? Zakaj je Bog postal človek? Zakaj je Marija rodila Jezusa? Danski filozof Kierkegaard je zapisal zgodbo, ki na to odgovori: Nekoč je živel princ, ki je želel najti dekle, ki bi jo vzel za svojo ženo in bi bilo primerno za kraljico. Nekega dne, ko je moral iti po opravkih namesto svojega očeta v neko vas, je zagledal prelepo kmečko dekle. V naslednjih dneh je to prelepo dekle znova in znova videval. Toda nikakor se ji ni mogel približati. Vedno je naletel na težave. Kako jo bo zaprosil za roko, ko pa vendar beži od njega in se noče z njim poročiti, ker je pač on princ, ona pa revno kmečko dekle. Lahko bi jo prisilil, kajti imel je to oblast, ampak hotel je, naj se to zgodi iz čiste, svobodne ljubezni, breza nasilja in prisile. Lahko bi poslal po njo z vprego konjev in

kočije. Princ se je odločil za drugačno rešitev. Slekkel je kraljevsko oblečilo, snel krono in se preoblekel v kmečkega fanta. Živel je med ljudmi, govoril njihov jezik, skupaj z njimi delal in postal njim enak. Le tako ga je lahko dekle spoznalo in vzljubilo. Kajti prava ljubezen je samo tista, ki je svobodna. Zelo preprosta zgodba nam razloži, zakaj je večna Beseda postala meso in se učlovečila med nami. To dela samo ljubezen. Zato je božič dan, ko ne sme biti nihče sam. Kajti tudi Bog je prišel k nam, da ne bi bili sami.

Bog je dal za nas najdražje, kar je imel. Dal je svojega Sina, srce svojega srca. Ali bi hoteli tudi mi

postati njegov dar? Zato je božič praznik srca, ne pa razuma. Neka deklica je vzela na božični večer, ko so si delili darove, veliko rdečo vrvico, ki je padla z božičnega darila. Z njo se je okrasila okoli glave kot kak paket in naredila veliko pentljo. Potem je z nasmeškom stopila pred očeta in vzkliknila: »Očka, poglej, tudi jaz sem dar!« Vsak kristjan bi moral to reči nebeškemu Očetu. Božič je praznik srca, ne pa razuma. Je čas, ko se spominjamo največjega daru, ki smo ga sprejeli. Medtem ko razmišljamo o tem daru, lahko postanemo tudi sami dar in molimo dekličine besede: »Nebeški Bog Oče, poglej, tudi jaz hočem biti dar zate.«

Anonim

Zgodba o božičnem volku

Navadili smo se že, da stojita ob Jezusovih jaslih dve domači živali, vol in osel. Kaj pa bi bilo, če bi bil blizu vseh tistih ovac grabežljivi volk?

Neka zgodba govori ravno o tem. Nekoč je živel blizu Betlehema potepuški krvoločni volk. Neko neobičajno noč je opazil, da se pastirji nenavadno obnašajo. Slišal je tudi lepo petje, ki ni moglo biti s tega sveta. Pred očmi je imel čredo ovac, ki se je pomikala proti bližnjemu hlevcu. Tudi on se je tiho priplazil in pritihotapil k hlevcu. Nekoliko iz radovednosti, da bi videl, kaj se tam dogaja, še bolj pa zato, ker ga je gnal prazen želodec, naj zgrabi kako ovco. Toda imel je kaj videti. V jaslih je ležalo Dete, pred njim pa so klečali pastirji. Čez čas so vsi utrujeni zaspali, pastirji in Jezusova starša. Zdaj je nastopil najprimernejši trenutek za krvoločnega volka. Toda ravno ko je hotel raztrgati majhno belo ovco, ga je presenetilo Dete v jaslih. Za razliko od ostalih, ta novorojeni otrok ni spal, ampak ga je milo gledal in spremljal z ljubečim nasmehom. Ko je volk kljub temu hotel ukrasti eno izmed ovac, je Dete stegnilo svojo majhno ročico in nežno pobožalo grobo volčjo dlako. Nihče ga ni še nikoli tako blago pobožal. In to še ni bilo vse. Otrok se je sklonil k njemu in mu zašepetal: »Imam te rad.«

Zgodba pravi, da je v tistem hipu groba in ostra volčja dlaka postala mehka kakor volna, njegovo krvoločno srce pa se je povsem spremenilo. Dete iz Betlehema spreminja srca in svet. Dovolimo, da naredi letošnji božič spremembo tudi v nas.

Rebeka Jovanović

Odlaganje

bremen

Nekoč je neki bogati najemnik najel delavca, da bi mu pomagal pri prenovi stare kmetije. Za delavca je bil to zelo težak dan. Najprej mu je zjutraj na poti počila guma, zaradi česar je izgubil eno uro časa, nato se mu je pokvarila električna žaga, za nameček pa mu je na koncu zatajil še njegov kombi.

Najemnik je delavca zvečer odpeljal domov. Delavec je bil celo pot tiho. Ko sta prispela do hiše, je delavec najemnika povabil, da vstopi v hišo in spozna njegovo družino. Napotila sta se proti vhodu, ko se je mimogrede delavec na kratko ustavil pri majhnem drevesu ter se z obema rokama nekajkrat dotaknil vej. Nato sta stopila v hišo in delavec je bil naenkrat povsem drugačen. Njegov potemljen obraz se je sprostil, smejal se je, objel svoja majhna otroka ter poljubil ženo.

Kasneje, ko je delavec najemnika pospremil do avta, je bil najemnik tiho. Čez čas je najemnik vprašal delavca, zakaj se je ustavil pri drevesu in se dotaknil njegovih vej.

»Ah, to. To je moje drevo težav,« je odgovoril. »Vem, da v službi ne gre povsem brez težav, toda dobro vem, da te težave ne sodijo k moji družini. Zato jih pač vsakič obesim na veje, preden vstopim v hišo. Zjutraj pa jih spet pobere.« Najemnik je ostal tiho in razmišljal o tem, kar mu je delavec pravkar povedal. Razmišljal je, zakaj bi si kdo sploh želel zjutraj poiskati stare težave.

»Veš, kaj je pri tem najbolj zanimivo?« je nadaljeval delavec in se nasmehnil.

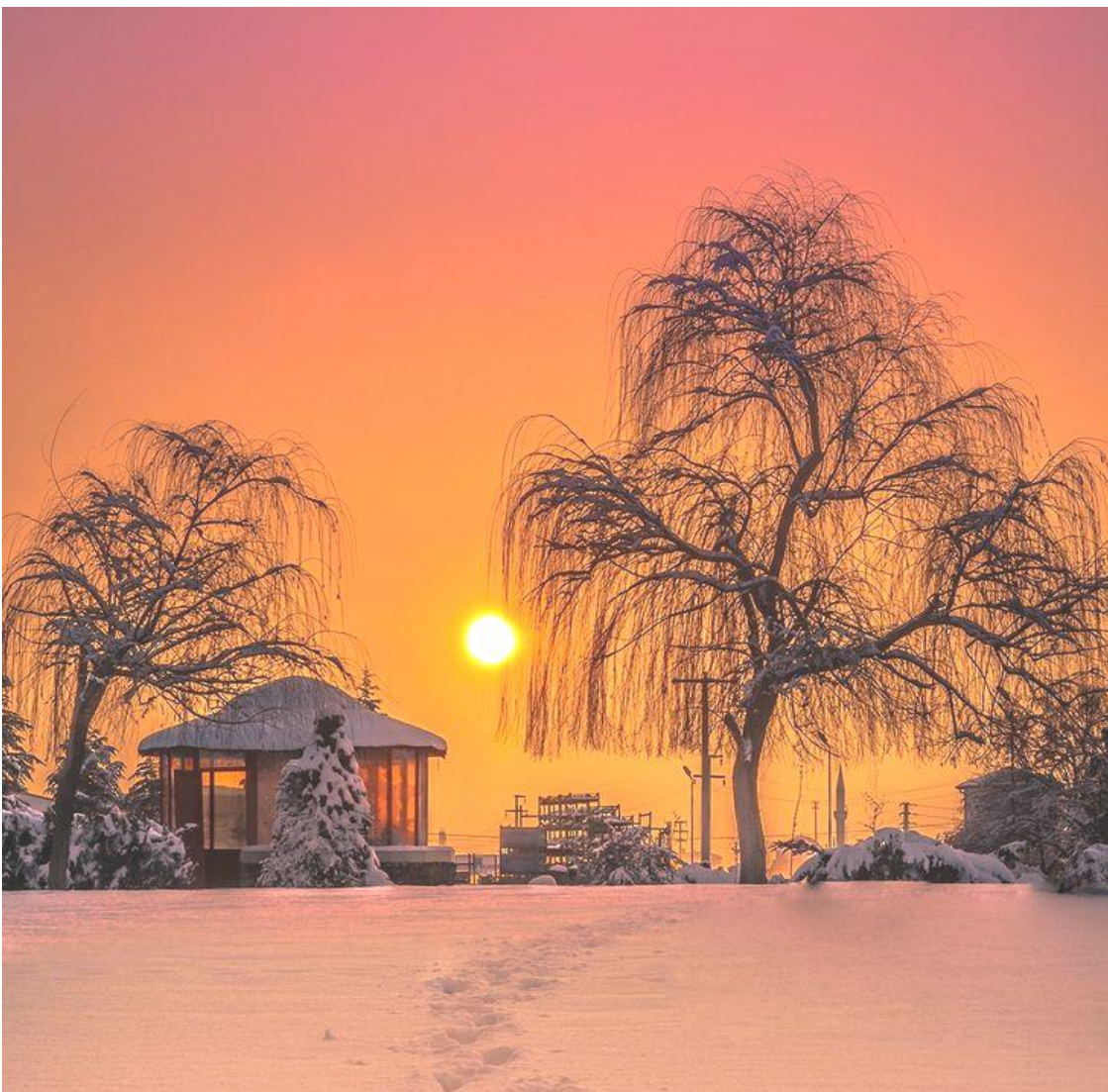
»Ko hočem zjutraj spet pobrati svoje težave, jih ni več niti približno toliko, kot sem jih dan pred tem tam pustil.«

Človek iz zgodbe je imel za odlaganje bremen drevo. Mogoče zgleda smešno dejanje ali pa tudi ne. Kristijani imamo nekaj več. Imamo našega Boga, imamo lesen križ, pod katerega lahko odložimo naša bremena. Naš dragi Bog se je učlovečil, postal je

človek, da bi nas razumel. Okusil je vso grenkobo življenja, bolečine, zasmehovanja, krivice. Zato nas vabi, da pri njem odložimo bremena, ne glede na to, kako so težka in velika: samota, bolezen, strah pred izgubo službe, strah pred izgubo ljubljene osebe in

sploh vse, kar nas skrbi in pesti.

Bog je za prvi božič prišel med nas ljudi, da nas potolaži in nam med drugim pove: »Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi, in jaz vam bom dal počitek« (Mt 11,28).

Marija Barborič
voditeljica molitvene
skupine v
Evangeljski cerkvi
Dobrega pastirja
Novo mesto

Slava božične noči

V istem kraju so pastirji prenočevali na prostem in čez noč stražili pri svoji čredi. Gospodov angel je stopil k njim in Gospodova slava jih je obsijala. Zelo so se prestrašili. Angel pa jim je rekel: »Ne bojte se! Glejte, oznanjam vam veliko veselje, ki bo za vse ljudstvo. Danes se vam je v Davidovem mestu rodil Odrešenik, ki je Mesija, Gospod. To vam bo v znamenje: našli boste dete, povito in položeno v jasli.« In nenadoma je bila pri angelu množica nebeške vojske, ki je hvalila Boga in govorila:

»Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so mu po volji.« (Luka 2,8-14)

Tiste dni je izšel ukaz cesarja Avgusta, naj se popiše ves tedanji svet. Tudi Jožef je šel iz Galileje, iz mesta Nazareta, v Judejo, v mesto Betlehem, da bi se popisal s svojo zaročenko Marijo, ki je bila tedaj že visoko noseča. To je bila zelo dolga, naporna in zelo neudobna pot. Njuno potovanje ni bilo kakor danes, ko sedemo v avto, letalo, na vlak in smo lahko že v nekaj urah na cilju. Takrat se je potovalo peš ali z oslom, kajti le premožni so si privoščili potovanje s kamelo. Glede na to, da sta bila Jožef in Marija zelo revna, sta si

privoščila le oslička in njuno potovanje je trajalo kar nekaj dni.

Utrujena sta prispela v Betlehem in iskala prenočišče, kjer bi si lahko vsaj malo odpočila. Mesto je bilo polno prišlekov, ker so se od vsepovsod prihajali popisovat in zato je zmanjkovalo prostora. Kjer koli sta trkala in prosila za prenočišče, so ju odslovili. Za uboga popotnika se ni našlo prostora. Morda je že pogled na njuna skromna oblačila dal videz, da sta zelo revna. Ko pa so videli, da je mlada deklica noseča, tik pred porodom, ju nihče ni hotel vzeti pod streho. Rajši so prenočišča oddali tistim, ki so imeli denar, zato sta bila razočarana in zaskrbljena, kaj storiti. Pa še utrujena sta bila od poti. Marija je bila pred porodom, ljudje pa tako neusmiljeni in nesočutni. Končno se je našel nekdo s srcem, ki ju je prijazno sprejel v hlev, za kar sta bila hvaležna.

Ker je mesto vrvelo od prišlekov, so meščani po navadi organizirali prireditve in zabave, ples, jedačo in pijačo, da bi še dodatno zasluži-

li. Zunaj mesta pa je skupina pastirjev prenočevala na prostem in čez noč stražila pri svoji čredi. Iz mesta je odzvanjala glasba s smehom, a se na to niso ozirali. Pod milim nebom in sredi prostrane narave so se počutili tako veličastno. Ob pastirskem ognju so se spominjali zgodb, ki so jih kot otroci poslušali o svojih očakih, kraljih in prerokih, ki so napovedali prihod Mesije. Spomnili so se Abrahama, ki ga je Bog vodil iz šotora, mu usmeril pogled v zvezdno nebo, in mu dal čudovito obljubo, da ga bo silno blagoslovil in razmnožil. Pa kako sta bila Mojzes in David Bogu dragocena, čeprav sta bila pastirja, in kako mogočno ju je Bog uporabil. Vedeli so, in žal tudi mnogokrat občutili, kako sramotno in prezirljivo je biti pastir, biti na robu družbene lestvice. Pogovarjali so se tiho, skoraj pritajeno, kot bi se bali uničiti čarobnost noči, medtem ko so pripovedovali zgodbe in razglabljali o dogodkih, ki so pretresali njihovo deželo, ter se zaskrbljeno spraševali, kam bo rimska okupacija pripeljala njihovo prihodnost. V deželi je vladal nered in nezadovoljstvo. Vrstili so se izgredi in hujskanja k uporom

proti popisovanju in plačevanju davkov Rimu. Zgodovina pove, da so Rimljani nekatere vstaje kruto zadušili in vstajnike celo križali.

Izraelski narod je šel skozi najtežje obdobje Božjega molka, ki je trajalo štiri stoletja duhovne teme, ko je bil njihov Bog tiho.

Stoletja pred tem jim je pošiljal svoje preroke in jih klical na pravo pot. Preroki so goreče in v solzah klicali narod k spreobrnjenju src, naj se odvrnejo od hudobnih poti, lažnih bogov in prerokov. Vendar so se Božjemu klicu nenehno upirali. Božje preroke so preganjali in jih sramotili, nekatere celo usmrtili,

samo da bi utišali njihov glas, ker je drezal njihovo vest. Rajši so poslušali lažne preroke, ki so razglašali neresnične obljube in s tem srca navezovali nase, namesto na Boga. Ljubeči Bog jih je potrpežljivo klical in k njim stegoval svoje roke, a je bilo vse zaman. Njihova ušesa so bila gluha za Božji klic.

Duhovno stanje naroda je bilo tako kaotično, da je nekoč prerok Izaija z bolečino zaklical: »O, da bi predrl nebo in stopil dol ...« Bog jih je stalno klical k spreobrnjenju z obljubami. Predvsem z obljubo, da bo poslal Mesijo, ki bo odrešil svet: »Zato vam bo Gospod sam dal znamenje: Glej, mladenka bo

spočela in rodila sina in mu dala ime Emanuel.« (Iz 7,14)

Noč je bila jasna, nebo posuto z milijardami zvezd, skupini pastirjev, ki je stražila pri čredi, se je zdelo, da le te nenavadno žarijo; drugače kot sicer. Občutili so prijeto vznemirjenost, kot da se bo nekaj zgodilo. Globoko v srcu se jim je porajalo močno hrepenenje po Božjem obiskanju. Da bi v Izrael zopet prišla luč in bi se slišala Božja Beseda, ki odrešuje in osvobaja. Ko so se zaskrbljeno pogovarjali in se hrepeneče ozirali v nebo, se je nedaleč, v Betlehemu, v skromnem hlevu, zgodil čudež čudežev. Rodil se je Odrešenik sveta. V jaslji je bilo položeno Dete, učlovečeni Bog, Jezus Kristus, Mesija. In to neopazno, brez hrupa, medijev, žarometov in reflektorjev javnosti. Kralj kraljev je tiho vstopil v naš prostor in čas. Nebeška Luč je predrla temo. Zasijalo je pravo upanje za vse človeštvo. Božji Sin iz nebes je zgodovino razdelil na dva dela. V tisti noči se je izpolnila dana obljuba po preroku Izaiju, da bo mladenka spočela in rodila sina in mu dala ime Emanuel.

V mestu se je še vedno dvigoval hrup nočnega veseljačenja, pastirji pa so globoko v sebi vedeli, da gre za noč, ki je drugačna od drugih noči, kajti celo zvezde so žarele kot še nikoli. Vse je utihnilo, tudi črički in rahel vetrič, kot da je narava zadrževala dih v pričakovanju svete noči. Pastirje je nenedoma obsijala Božja slava, čarobno tišino pa je prekinil glas angela, ki je stopil do njih. Ker so se zelo prestrašili, jim je rekel: »Ne bojte se! Glejte, oznanjam vam veliko veselje, ki bo za vse ljudstvo. Danes se vam je v Davidovem mestu rodil Odrešenik, ki je Mesija, Gospod. To vam bo v znamenje: našli boste dete, povito in položeno v jaslji.« (Lk 2,10-12) Angelu se je pridružila še množica angelov, ki je hvalila Boga. Ušesa pastirjev, ki so poslušala le blejanje ovc, so slišala največji zbor in najlepšo pesem, ki jo je kdajkoli slišalo človeško uho: »Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so mu po volji.« (Lk 2,14) Ko so angeli odšli v nebo, so pastirji strmeli drug v drugega, začudeni nad tem, kar so doživeli. Družba jih je zavračala kot manjvredne, a so ravno oni doživeli slavo edins-

tvene, najčudovitejše noči v zgodovini človeštva. Prvi so slišali veselo oznanilo: »Danes se vam je v Davidovem mestu rodil Odrešenik, ki je Mesija, Gospod.« (Lk 2,11) Njihova srca so trepetala od ganjenosti. Izginili so strahovi in utrujenost. Obrazi, ožgani od sonca, so ob novici, ki so jo slišali, žareli od prekipevajočega se veselja. Drug drugemu so govorili: »Pojdimo pogledat, kar nam je sporočil Gospod.« (Lk 2,15-16) Od vzhičenja, da bodo njihove oči videle Odrešenika, so pozabili na ovce in veselo odhiteli v Betlehem. V umazanih obuvalih in pastirskih oblačilih so vstopili v hlev, vendar svetejši od vsakega templja. Zagledali so najlepši prizor - Marijo, Jožefa in dete, položeno v jasli. Tako kot jim je bilo rečeno. Kakšna radost je prevevala njihova srca.

Osem dni zatem sta Marija in Jožef prinesla v tempelj darovat dete Jezusa, po običaju postave, tam pa je bil tudi stari Simeon, duhovnik. Z drhtečimi rokami je ganjen vzel dete v naročje in slavil Boga, ker so njegove oči videle Odrešenika vseh narodov. In tako

drug za drugim, po vsej zemlji, vse do danes. Vsi doživljamo lepoto božične svete noči, ker nebeška Luč razsvetljuje temo brezupa, zdravi globoke srčne rane, odrešuje izgubljene in daje pravi smisel.

Hvalim Boga za dan, ko je slava Božje milosti obsijala tudi moje srce. Ko so moja ušesa slišala najlepše oznanilo, evangelij, da me Bog toliko ljubi, da je tudi zame poslal svojega Sina, Jezusa Kristusa. Od takrat me vsak božič spomni na prvi božič, ko je Bog z ljubeznijo poljubil zemljo. Srčno si želim in prosim Boga, da bi danes mnogi prezrti, zavrženi, osamljeni, poteptani in izropani vsake človečnosti, upanja in pravega veselja, doživeli Božji dotik, slavo Božične noči. Da bi od vseh kičastih daril, s katerimi se obdarjamo, sprejeli najlepši in popolni dar od Boga, ki je bil položen v jasli. Da bi v hrupu in blišču letošnjih prazničnih dni mnogi slišali najlepše oznanilo in bi zahrepeneli po luči vseh luči. Le tako bomo božiču vrnili pravi božič, ki je več kot tradicija, in blagoslov slave božične noči bo vedno v naših srcih.

Tjaša Golobič Štucin

Čas upanja

Dragi bralci, v tem božičnem času nas želim nagovoriti z besedami iz 43. Psalma, ki govorijo o piščevi odločitvi, ki jo je sprejel v nekem trenutku. Psalmist namreč pravi:

*Stopil bom k Božjemu oltarju,
k Bogu veselja moje radosti;
hvalil te bom s citrami,
o Bog, moj Bog.*

In ko se že odloči, da bo slavil Boga, sprašuje in spodbuja svojo dušo, samega sebe, z naslednjimi besedami:

*Zakaj si potrta, moja duša,
zakaj se vznemirjaš v meni?
Upaj v Boga,
zakaj še ga bom hvalil,
svojega rešitelja in svojega Boga.*

Psalmist se je odločil, da se bo približal Božji navzočnosti, k Bogu, ki je bil njegovo veselje, da ga bo hvalil. Ob tej odločitvi je moral pre-

magati samega sebe. To pa je lahko storil le zato, ker je v srcu vedel in ker je z usti priznal, da obstaja Bog, ki je večji od njega samega, njegovih stisk in vseh njegovih situacij.

Pisec je poznal živega Boga, saj ga imenuje za svojega rešitelja, svojega osebnega Boga.

Dragi bralci, če smo se srečali z živim Bogom, če smo se na novo rodili od zgoraj, potem poznamo Boga, h kateremu prihajamo, saj je on naš rešitelj. Zato recimo svoji duši: »Zakaj se vznemirjaš, moja duša? Sedaj, upaj v Boga, hvali Boga, ker je tvoj rešitelj!«

V tem prazničnem času slavimo Jezusa, našega Odrešenika, ker smo se odločili, da bo naše življenje posvečeno Bogu. Ta pomembna odločitev odraža zaupanje, pravzaprav je to najboljša odločitev, kar jih lahko sprejmemo, saj se vsak dan znova izkaže, da je naš Odrešenik vreden zaupanja.

V veri pridimo pred Božji tron in mu dajmo najlepši dar, ki je hvalnica Bogu iz srca.

Dr. Daniel Brkič

Božič - kakor da bi se Bog zmotil

Večina nas razmišlja o Božji skrivnosti učlovečenja. Nemi stojimo zazrti v prostranstvo in veličastvo nebes, ki so se odprla in poljubila palestinski prah zemlje. Ne moremo razumeti, da je Bog prav tako neskončno velik, kakor je neskončno majhen. Ob tem nam zmanjka besed ... Celó v pohujšanje nam zna biti takšno predrzno dejanje. To je ena izmed najpresenetljivejših skrivnosti krščanske vere. Jezus je prišel med nas, svet pa je še vedno takšen, kakršen je bil, ali celo še slabši. Ali ima krščanstvo sploh kakšen vpliv na ta svet? Zakaj je danes toliko »razkristjanjenih« kristjanov, ki slavijo »razkristjanjen« božič? Ali ni prišel Jezus na zemljo zato, da bi nam dal priložnost, da ga imamo vedno med sabo? O, če je Bog iz nebes zaradi nas prišel na zemljo, potem ni dvoma, da nas ljubi. In če vemo, da nas ljubi, potem je lepo in vredno biti človek.

Prav zaradi tega mislim, da se božič nikoli ne postara niti iztroši.

Sredi gneče podivjanega, vendar praznega človeštva, tudi mi premišljujemo v svojem srcu o čudežu Božje ljubezni, kot nekoč devica Marija, in te besede varujemo v svojem srcu. Da bomo lahko preživeli in z upanjem zrli v temne strahove človeštva. Da bomo imeli živo vero, ki je več kot le nedeljski ali pa praznični obisk cerkve iz tradicije, posebno v času božiča.

Vse to poskušamo verovati, vendar težko razumemo. Borimo se, da bi dojali, ali more biti res. O, Bog, zakaj si hotel zamenjati kraljevi prestol za umazane jasli na zemlji? Zakaj si se odločil za omejenost našega življenja in postal nemočno dete? Ali si res stopil na zemljo zato, da bi lahko mi vstopili v nebesa? Kako težko te ob vsem tem prepoznam. Tvoja nepomembnost in ponižnost, v katero si se oblekel, mi je ovira in mi dela kup preglavic, ker si tudi sin revnega nazareškega tesarja in preproste vaške mladenke. Zakaj nisi prišel v sijaju in slavi, da bi nas prepričal? Zakaj si kasneje umrl, kot bi

bil zločinec? Zato te včasih zavračam, kot so te zavrnilo ljudje ob tvojem prihodu, in bi raje hodil po svoji lastni poti naprej. Vendar ne odnehaš. Znova in znova me nagovarjaš s svojo nevsiljivostjo. Mar sem zares zate toliko vreden, da bi se vse to zgodilo, tudi če ne bi bilo na svetu nikogar drugega razen mene? Mar se zares toliko zanimaš zame? Če to drži, potem si znova osvojil moje srce. Samo ena razlaga je: ljubezen dela takšne stvari.

Gospod Jezus je zares Odrešenik sveta, zato ni čudno, da so ga obdolžili, da si drzne celo jesti in piti z grešniki, ker niso razumeli, kako strpen, ljubeč in popustljiv je. Toda razodel nam je svetopisemskega Boga, ki toliko čuti do grešnika. Takšen je pač pravi Bog ali pa ga ni. Prav s tem nam dokazuje, da nam ni treba trepetaje klečeplaziti po prahu, da bi bili vredni Božje ljubezni. Božični dogodek mi je povsem odvzel grozečo in velikokrat napačno predstavljeno podobo zastrašujočega, nedostopnega in maščevalnega Boga, kakršno so mi vtisnili ljudje v cerkvi. Nasprotno, ganil je moje srce

in prihitel sem v ljubeč objem Boga Očeta, kjer nadvse mirno počivam. Doslej je vera od mene preveč zahtevala in premalo obljubljala. Bila je zvođenela in površinska, polna prikritega sumničenja. Običajno sem se trudil izpolnjevati vse dolžnosti, vendar brez ljubezni. Z velikim zadovoljstvom sem rekel: »Vidiš, Bog, držal sem se tvojih predpisov, zato me zdaj ne moreš pogubiti!« Zdaj pa sem spoznal, da me rojeni Odrešenik kliče v odnos ljubezni. Ne živim več z občutkom krivde, čeprav nikoli ne bom mogel reči, da sem že dovolj naredil. Zdaj ko me je njegova ljubezen nagovorila, ko vem, da Sveto pismo ne govori o Bogu, ki nam »lomi kosti«, polzijo po mojih licih vroče solze kesanja in vem, da se je rodil tudi zame. Kajti če bi bil blag in milosten le do pravičnih, v tem ni nič nenavadnega. Če bi ljubil in reševal svete, ne bi naredil nič občudovanja vrednega. Ko pa se je nagnil k meni, ki sem ga izdal, je izkazal svojo neskončno in brezpogojno ljubezen. Kaj moram torej najprej narediti, da mi lahko Bog odpusti? Najprej moram zgrešiti. Rojeni Odrešenik je prišel na ta svet zato, da bi nas

s svojo smrtjo odrešil smrti.

V času Jezusovega rojstva so ljudje čakali prihod Maziljenca. Prepričani so bili, da jih bo rešil sovražnikov. Ko pa se je izpolnil čas in je Bog poslal Odrešenika, so ga prepoznali le maloštevilni. Vse, kar se je dogajalo tisti božični čas, se jim je zdelo kot zabloda in zmeta. Videti je bilo res kot Božja nespametnost. Toda Božja norost je

modrejša od ljudi in Božja slabotnost močnejša od ljudi, pravi apostol Pavel v Prvem pismu Korinčanom 1,25. Nerazumljive Božje poti so presenetile človeštvo.

Dežela, v kateri se je rodil Mesija, se je zdela premajhna. Tedanja Judeja je bila res majhna, če bi jo primerjali z velikostjo in močjo svetovnega rimskega cesarstva. Tudi judovski narod ni imel poseb-

ne veljave in ni bil vreden posebne pozornosti. Veliki in znani svetovni heroji, vojskovodje in misleci so prihajali iz grškega in rimskega sveta ali pa z Daljnega vzhoda. Videti je bilo, kakor da bi se Bog zmotil. Tudi čas ni bil najprimernejši, če ga primerjamo z današnjim. V prvem stoletju niso poznali telefona, radia, televizije, satelitov, računalnikov in interneta. Zakaj Bog ni počakal? Tudi Jezusova

starša sta bila preveč revna, da bi lahko verjeli v to zgodbo, kot da ni bilo nobenega uglednejšega in bogatejšega človeka. Prav tako so bile preroške obljube tako obsežne in včasih nerazumljive, da so bile videti zavajajoče. Tveganje in nevarnost, ki ju je Bog vzel nase, sta bila videti prevelika. Kateri verski voditelj naj bi verjel, da bo potomec kralja Davida rojen neopazno in v zadnjem kotičku sveta, med živalmi, in da se bo Vsemogočni preoblekel v podobo človeka? Da se bo na tak način učlovečil? Vsak opazovalec teh dogodkov bi to odklonil in v svojih predstavah še naprej čakal primernejšega Odrešenika. Za kako veliko tveganje se je odločil Gospod Bog - postati pravi človek!

Ali ni bila prav to največja priložnost za satana? Vemo, da je človek ranljiv, dostopen zlu, nagnjen h grehu in skušnjavam. Ali ni bil Jezus v podobi človeka videti kot nezaščiten Bog? Kakšna priložnost za satana! In kako smešen odkup človeštva si je zamislil modri Bog – smrt nekoga, ki trdi, da je Odrešenik, pa je videti, da še sam sebi na križu ne more pomagati.

Bedarija in pohujšanje, bi lahko rekli skupaj z Judi, saj je tak Odrešenik zares videti kot neprimeren, zato lahko čakamo drugega. Toda Božja norost je modrejša od ljudi in satana, zaključuje Pavel, apostol narodov. Sam je bil vodilni okoli nasprotnik krščanstva, vendar ga je ravno vstali Jezus iz Nazareta srečal v siju nebeške svetlobe na nekem ovinku pred Damaskom, da je za nekaj časa oslepel, zaradi česar je verjetno imel vse življenje težave z vidom.

Tudi če je bilo za prvi božič vse videti kot zabloda in zmota, kot veliko tveganje in nevarnost, je kljub temu več kot očitno, da se je v Betlehemu rodil pravi Odrešenik sveta, ki je moral prevzeti podobo človeka, da bi vsak ostudni greh, ki je bil storjen v mesu, v mesu tudi obsodil, pri tem pa sam nikoli zgrešil. Že en sam Jezusov greh bi bil dovolj, da bi Božji načrt, ki je bil postavljen na kocko, propadel. Tako pa je bilo zadoščeno Božji pravičnosti in ljubezni. Greh je bil obsojen, grešnik pa odkupljen za življenje. Ker svet prek modrosti ni spoznal Boga v njegovi modrosti, je Bog po norosti oznanila sklenil rešiti tiste, ki verujejo.

Vse kaže, da tudi nas prevzema neko podzavestno hrepenenje po božičnem Detetu, zato se priklonimo pred njim in ga počastimo, kajti zdaj je Kralj in Gospod. Pred njegove noge položimo največji dar, svoje srce, kot je že v srednjem veku izrekel pisec Angelus Silesius: »Tudi če bi bilo Dete v Betlehemu tisočkrat rojeno, če ni v mojem srcu, je vse izgubljeno.« Ne zgledujmo se po ljudeh tistega razburljivega časa, ki so bili pripravljene storiti vse, le da bi se znebili Jezusa, ki ni ustrezal njihovim željam in predstavam. Nemočen otrok, ki je ležal v jasliah, se je res kot Stvarnik in Vladar veselja prepustil človekovi krvavi roki, da z njim počne, kar koli hoče. Še en dokaz, bi lahko rekli, da tak ne more biti pravi Bog. Kljub temu pa je na svetu ostala božična Luč, ki je nobena tema ne bo mogla nikoli ugasniti, saj ljudstvo, ki hodi v temi, lahko gleda veliko luč sredi dežele smrtne sence.

Če bi bili evangeliji nevzdržna izmišljotina ljudi, bi bili napisani drugače, kot so. Njihovi pisci bi vsebino priredili, da bi bili prepričljivejši in stvarnejši. Prav dejstvo,

da je Jezus opisan kot nekdo, ki je rojen v hlevu, ki ne izstopa z velikimi izumi in zmagami, ki umira na križu kot zločinec, za katerega se zdi, da še sam sebi ne more pomagati, daje zagotovilo, da je evangelijska vsebina resničnost. Kajti Jezus, ki bi nas hotel bolj prepričati v svojo verodostojnost, bi moral biti rojen vsaj na cesarskem dvoru, če že ne bi prišel kot nadnaravno izvenzemeljsko bitje, in bi moral kot vojskovodja jezdit konja, ne pa krotke oslice, ter vsaj stopiti s križa, ko so ga s tem izizzivali, če se je že razglašal za vse-mogočnega. Pa ni bilo tako. Hotel je biti pravi Bog in pravi človek. Prav to je sporočilo božiča, saj

vsak duh, ki ne prizna, da je Jezus prišel v telesu, ni od Boga. Postal je majhen in slaboten, da bi bili lahko mi veliki in močni. Bog je postal človek, da bi mi lahko postali Božji. To je vzajemnost Boga Očeta z nami. Oddaljeni Bog se nam je po Sinu približal in nas objel.

Dogodki prvega božiča se nam zdijo kljub vsemu kot velika zabloda in zmota, saj je sodnik vesoljnega sveta, Jezus, prišel na svet kot nezaželen in odvisen od ljudi. Zakaj nas potem njegov prihod v človeško zgodovino tako vznemirja, če je enak rojstvom njegovih sodobnikov? Odgovor je en sam:

ljudje smo neozdravljiva religiozna bitja, ustvarjena za Boga in naše srce je nemirno, dokler se ne odpočije v Njem, pravi cerkveni oče Avguštin. Judovski narod je bil izvoljeno ljudstvo in Bog jim je poslal svojega Sina. Usodna napaka pa je bila, da Gospoda niso spoznali, ampak so ga zavrgli. Kaj je zaslepilo njihove oči, da so zgrešili sporočilo božiča? Njihovi predsodki, ki so se globoko zarezali v njihovo ponosno srce, ujeto v zanko verske tradicije, ter božični dogodki, ki so bili v nasprotju z njihovimi predstavami. Nemogoča in nevzdržna pojava Boga, ki se je objavil na nepričakovan način, jim je zaslepila vero vse do današnjega dne. Žal imajo zaslepljene duhovne oči tudi drugi, saj se ne želijo spominjati Jezusovega rojstva. Nebo pa gleda na Jezusovo rojstvo drugače. Želi, da se dneva našega odrešenja spominjamo, zato je Jezusovo rojstvo tudi podrobno opisano v evangelijskih. Natančen datum Jezusovega rojstva nam res ni znan, vendar so pred Bogom vsi dnevi enaki. Dejstvo je, da je Jezusovo rojstvo proslavljala množica nebeških zborov (Lk 2,13) in zakaj ga ne bi tudi

mi? Kadar se je pri Judih rodil otrok, so se zbrali vaški glasbeniki in z vsemi sorodniki ter prijatelji s preprosto glasbo pozdravili otrokov prihod na svet. Jezus je bil rojen daleč od ljudi, v hlevu, pa kljub temu ni manjkalo glasbe. Angeli so preleteli neizmerljive razdalje in se v hipu pokazali v zlati svetlobi ter prepevali najlepše nebeške pesmi, kar jih nebo pozna.

Ko človek ni več mogel prepoznati Boga, se je sam Bog, ki biva v nedostopni svetlobi, spustil v jasli, da bi lahko ljudje srečali brezpogojno Božjo ljubezen. Tudi v poganskih mitologijah so se bogovi spustili na zemljo, nikoli pa niso postali ljudje, ker bi izgubili svoje božansko bistvo. Krščanski Bog Oče pa je postal človek in hkrati ostal Bog, ne da bi pri tem izgubil svojo veličino. To je vzajemnost Boga s človekom. Bog je postal človek, da bi lahko mi postali Božji. Stvari bi se nam zdele preprostejše, če bi Boga srečali na cesti in bi nam rekel: »Dober dan, poglej me, jaz sem pravi Bog!« Tako pa mislimo, da si je težko izbrati boga. Samo v hinduizmu je

okoli 900 milijonov bogov, v šintoistični religiji pa verujejo, da je bog v vseh stvareh. Na svetu trenutno obstaja okrog 33 tisoč različnih veroizpovedi, zato ni čudno, da si je težko izbrati pravega boga. Edino krščanski Bog je prišel med nas. To je dostopen Bog, čigar srce bije za nas. Jezus je prišel, da nam pokaže pravo podobo Boga Očeta. Da nam pove, da nas ima Bog rad. Ni prišel zato, da bi ustanovil še eno religijo. Bog namreč nima veroizpovedi. Velike religije so obstajale že pred njim. Ni prišel zato, da bi bili mi še bolj religiozni. Vse religije se osredinjajo na to, kaj smo mi storili prav, krščanski Bog pa je prišel med nas s popolno rešitvijo za tisto, kar smo mi storili napak. Vsem bogovom drugih religij mora človek ugajati, se dobrikati in trpinčiti svoje telo, da bi si s svojo storilnostjo in z lastnim očiščevanjem nekako prislužil božjo naklonjenost. Vsi ti bogovi so hladni, kruti mogotci in strašni sodniki, ki se muhasto igrajo z našo usodo, ali pa neka neosebna energija ali pa zgolj filozofski pojem.

Kristus je povsem drugačen. On je

»človek za druge«. In želi, da smo to tudi mi. Zakaj je uspel? Zato, ker je v svoj program vložil samega sebe. Iz evangelijev je jasno, da je Kristus v testo človeške zgodovine umesil nov kvas, drugačen od farizejskega. Judje so bili fanatično zazrti v postavo kot črko zakona, Grki so imeli smisel za lepoto, Rimljani so bili usmerjeni v pravo, rojeni Maziljenec pa je edini prišel z občutkom za človeka. Bog je za človeka in nikoli proti njemu. Je za kakršnega koli in katerega koli človeka. Verujem v Jezusovega Boga, ki je zaljubljen v človeka. Človek je Božji izum, tudi če je prostovoljno padel v greh. Zato Bog postaja človeku bližnji in prihaja med nas. Jezus Kristus je prišel oslepiti tiste, ki so mislili, da jasno vidijo, in odpreti oči slepim. Prišel je ozdravljati bolne in pustil, da umirajo zdravi. Grešnike je prišel klicati k spreobrnjenju in opravičenju, pravične pa je pustil v njihovih grehih. Zato je krščanstvo drugačno, a hkrati največje in nepriemerljivo. Ker je človek padel iz prevzetnosti, se je Bog ponižal iz milosrčnosti. Hotel je postati otrok, Bog v višini oči, da mu lahko tudi mi zremo v oči.

Anonim

Vrnimo božiču božič

Zgodba govori o starčku, ki je živel v domu starejših občanov. Bili so božični prazniki in hči mu je poslala božično darilo. Pastor, ki je hotel starčka obiskati, je trkal na vrata njegove sobe, a ni bilo odgovora. Dolgo je čakal pred vrati, nakar je končno lahko vstopil. Ko je vstopil v sobo, je videl zamišljenega starčka, ki je nepomično gledal v odprt božični paket. Končno je spregovoril: »Dobil sem božično darilo.« Njegova hči je bila namreč zelo premožna podjetnica in v paketu so bile same dobrote in dragocenosti. Vse, kar si lahko človek poželi. Starček pa je vse to tožno ogledoval. Brez iskric veselja. Potem je pastor starčka vprašal, zakaj je tako potr, ko pa je vendar dobil tako lepo darilo.

Starček pa je tiho in jecljavo odgovoril: »Zato, ker v tem paketu ni ljubeznini!« Potem pa se je zjokal in komaj nadaljeval: »Ta paket so zapakirali drugi, hčerkinu uslužbenci, hči pa je na kupljeni čestitki, na kateri je že tekst natiskan, le dopisala svoje ime. In to brez vsega, brez ene same želje, brez najave obiska ali pa poziva v njen dom, da bi skupaj preživeli vsaj božič...«

Potem je starček vzel nekaj dragocenih predmetov in pastorku pokazal nalepke s cenami, ki niso bile odstranjene zato, da bi stari oče videl, kako veliko denarja je njegova bogata hči porabila za njega. Starček je imel prav. V božičnem paketu ni bilo ljubezni.

Naj bo letošnji božič drugačen, kajti v kakršen božič verujemo, takšen božič tudi vsak dan živimo.

Lea Brkič

voditeljica veroučnih
aktivnosti v
Evangeljski cerkvi
Dobrega pastirja
Novo mesto,
animatorka in
moderatorka na
področju družbenih
dejavnosti Cerkve

Božična hvalnica

Nahajmo se v božičnem času, ki je vedno čas nekega pričakovanja. Pričakujemo lepo vzdušje v naših domovih, pričakujemo darila, pričakujemo svečana bogoslužja in še marsikaj. Čas, ko se je Jezus rodil na Zemljo, je ravno tako bil čas pričakovanja. Ljudje so pričakovali rojstvo Mesije. Med tistimi, ki so pričakovali Mesijo, je bil tudi duhovnik Zaharija. Prisluhnimo delčku njegove preroške besede, ki je hkrati tudi hvalnica: »**Slavljen**

Gospod, Izraelov Bog, ker se je ozrl na svoje ljudstvo in mu pripravil odrešenje« (Lk 1,68),

Živimo v 21. stoletju, ko nam ni potrebno več pričakovati, da se bo rodil Mesija. Smo pa v pričakovanju njegovega ponovnega prihoda, in to ne več kot otroka, ampak kot kralja nad vsemi kralji. Če se veselimo njegovega ponovnega prihoda, potem se tudi v naših srcih prebujata hvalnica in tudi mi lahko rečemo, kot je rekel Zaharija: »**Slavljen Gospod, Izraelov Bog, ker se je ozrl na svoje ljudstvo in mu pripravil odrešenje« (Lk 1,68).**

Vsi, ki poznamo Jezusa kot svojega osebnega odrešenika, lahko rečemo še drugače: **»Slavljen Gospod, moj Bog, ker si se ozrl name in mi pripravil odrešenje.«**

Čudoviti razlog, da lahko z vsem srcem slavimo našega Gospoda, našega Odrešenika, našega Mesi-jo. Če za trenutek pomislimo na to, kakšno bi bilo naše življenje brez Jezusa, potem ne dopustimo niti trenutka več, da ga ne bi slavili in se mu z vsem srcem zahvaljevali. Naj bo ta letošnji božični čas za vse nas drugačen. Več in več slavimo našega Odrešenika in se

mu zahvaljujmo za to, da je bil pripravljen postati človek. On edini naj bo slavljen in nihče drug, ker se nihče drug ni ozrl na nas in nas odrešil.

A imamo dovolj velik razlog, da odpremo svoja usta in svoje srce in z našim slavljenjem počastimo našega Odrešitelja? Zaharija ga je slavil, ko Jezus še ni bil niti rojen, mi pa ga lahko slavimo, ker je že bil rojen v Betlehemu in tudi v naših srcih. Zato naj bo: **»Slavljen Gospod, moj Bog, ker si se ozrl name in mi pripravil odrešenje.«**

MALO VERE PRIVEDE MOJO DUŠO V NEBESA,
VELIKO VERE PA PRIVEDE NEBESA V MOJO DUŠO.

(NEZNAN)

OD SAMEGA ZAČETKA BOŽIČNE ZGODBE
PADA ČEZ JASLI SENCA KRIŽA.

(NEZNAN)

ZAKAJ BOŽIČ?

NEZNANI PESNIK JE BOŽIČNI DOGODEK POVZEL TAKOLE:

ČE BI NAJBOLJ POTREBOVALI MOČ IN OBLAST,
BI NAM BOG POSLAL VOJSKOVODJA ALI POLITIKA.

ČE BI NAJBOLJ POTREBOVALI VEDNOST,
BI NAM BOG POSLAL FILOZOFA.

ČE BI NAJBOLJ POTREBOVALI DENAR,
BI NAM BOG POSLAL BOGATAŠA.

ČE BI NAJBOLJ POTREBOVALI NAPREDEK,
BI NAM BOG POSLAL ZNANSTVENIKA.

ČE BI NAJBOLJ POTREBOVALI RAZVEDRILO,
BI NAM BOG POSLAL NEKOGA, KI BI NAS ZABAVAL.

TODA NAJBOLJ SMO POTREBOVALI LJUBEZEN,
ODPUŠČANJE IN SPRAVO,

ZATO NAM JE BOG POSLAL ODREŠENIKA.

(NEZNAN)

VODE POČITKA

REVIJA ZA **EVANGELIJSKO DUHOVNOST**

Izdajatelj:
Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto
Matična številka: 5811309000
Elektronski naslov: evc@siol.net

Ureja uredniški odbor.
Urednik: Peter Golob
Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič
Jezikovni pregled, oblikovanje in grafična priprava:
Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Portretne fotografije: Damjan Kozjan

Digitalni tisk:
Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:
Revija Vode počitka
Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto
Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto

Kontakt (dr. Daniel Brkič):
telefon: 07/334-13-41
gsm: 041/373-505

elektronski naslov:
evc@siol.net

Informativna vrednost revije Vode počitka je 2€.

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z darovi. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni. Prostovoljne prispevke za stroške izdelave, tiskanja, distribucije, promocije in ostalih potreb lahko prispevate tudi na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0009 2053 359, prejemnik Evangeljska cerkev Novo mesto, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto, namen – dar za Vode počitka.

ISSN (tiskana izdaja):
1855-2854
ISSN (spletna izdaja):
1855-2862
UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani Evangeljske cerkve »Dobrega pastirja« Novo mesto:

www.evangeljska-cerkev-nm.si

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

